

PAÍS VALENCIÀ [ELECCIONS AUTONÒMIQUES]

Tot esperant l'esquerra

El Partit Popular és, setze anys després d'arribar a l'Ajuntament de València, i als dotze de conquerir la Generalitat, més hegemònic que mai. L'oposició té per davant la complicada feina de fer veure que hi ha vida, més enllà del PP

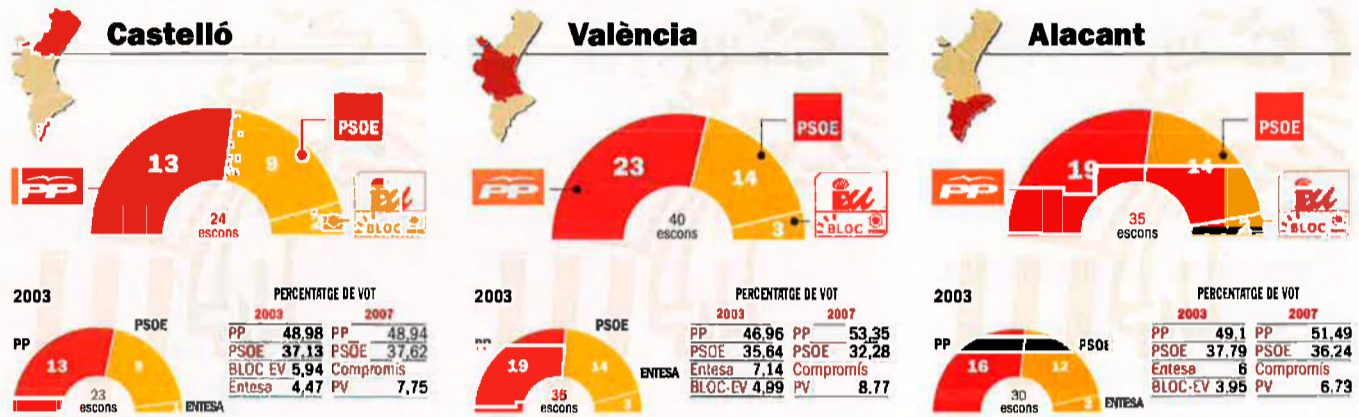
Embadalit per la Copa de L'Amèrica, per la Fórmula 1 a l'estil de Mònaco, per l'espectacular Ciutat de les Arts i les Ciències i per tot el que encara ha de venir, el País Valencià s'ha emmirallat en València. Els electors han atorgat al PP un suport enorme. Tan gran, que la distància amb els socialistes al cap i casal ja s'assembla a la mitjana del país. Aquests, que batejaren com a alcaldable Carme Alborch a fi d'acurtar distàncies amb els populars al cap i casal, han vist com, ans al contrari, totes les comarques valencianes, com també les alacantines i en menor mesura les castellonenques, han ampliat el seu suport als populars. Si el PSPV-PSOE aspirava a rebaixar al 10% el 18% amb què el PP li avantatjava a la capital, ara aquesta distància ha crescut fins als 21 punts a tota la circumscripció, 23 a la ciutat de Rita Barberà. O siga, que el PP ha obrat la valencianització del País Valencià.

Els conservadors han captat força vot jove, ha tornat a xuclar-li el coll al blaverisme –les regionalistes Unió Valenciana i Coalició Valenciana han sumat l'1,5%, quan la primera, to-

CIRCUMSCRIPCIONS DEL PAÍS VALENCIÀ

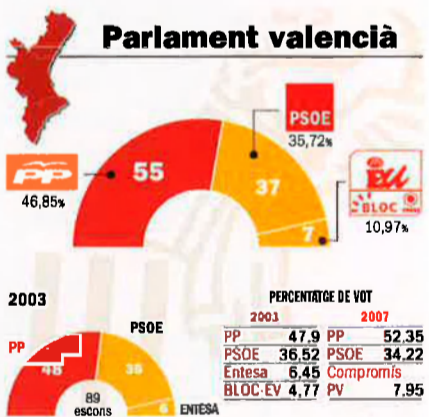

ta sola, havia aconseguit un 3% al 2003—, s'ha aprofitat del debat hídric al sud, no ha paït l'efecte del cas Fabra al nord i, sobretot, ha tornat a comptar amb la inestimable participació del seu gros cos electoral, d'una fidelitat insubornable.

A expenses del recompte oficial de les paperetes, el PP superarà el seu rècord, que fins ara era el de les eleccions estatals de l'any 2000, quan José María Aznar va conèixer l'agradós sabor de la majoria absoluta. Vora 1.300.000 vots han estat pel PP, per uns 830.000 dels socialistes —45.000 menys que ara fa quatre anys, i això que el cens ha crescut amb prop de 70.000 persones— i 193.000 del Compromís pel País Valencià, incapaç de sumar allò que per separat havien rebut Esquerra Unida i Bloc al 2003, això és, 268.000 vots. La distància entre tots dos blocs —PP, d'un costat, i PSPV-PSOE, Esquerra Unida i Bloc, de l'altre— s'ha engrandit de manera aclaparadora: si al 2003 els populars tan sols van sumar 4.000 sufragis més que el trio, ara els distancien uns 250.000. I això que l'entesa entre EUPV i els nacionalistes permetrà que els segons estiguen representats a l'hemicicle valencià, amb dos dels set diputats del Compromís.

Participació correcta. El 71% dels electors van acostar-se a les urnes, una participació ben semblant a la del 2003 —71,5%—, quan l'esquerra, amb motiu de la guerra de l'Iraq, la catàstrofe del Prestige i la vaga general, tenia ganes d'expressar-

se en les urnes. Quatre anys més tard, qui semblava tenir ganes de dir-hi la seua era l'espectre de la dreta, principalment per fer costat la política de grans esdeveniments del PP al País Valencià i, també, el partit en general, en la seua croada contra el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero. Si el País Valencià vota en clau estatal, un dels grans mites de la política autòctona, el president de l'executiu espanyol té motius de sobra per a la preocupació.

Els partits progressistes, nacionalistes i ecologistes, de fet, no s'haurien fet amb el poder ni que la participació haguera arribat al 75%. Només pels volts del 80%, un nivell d'aflluència a les urnes únicament conegut en casos excepcionals —sempre coincidents amb cites de caire estatal—, hi hauria pogut canviar el color de la Generalitat Valenciana. Aquests centenars de milers de

persones adduirien raons diverses, a fi de justificar per què no han exercit el seu dret a vot: en primer terme, la sensació que el País Valencià creix i que la seua projecció internacional és notable. També, el fet que el candidat socialista, Joan Ignasi Pla, com ell mateix s'ha encarregat de reconèixer, no tinga allò que se'n diu "carisma". Els socialistes més moderats temien un acord de legislatura del seu partit amb el Compromís. Aquest mateix sector del cens no veu amb bons ulls la política antiterrorista del Govern Zapatero, i fins i tot qüestionen mesures com la derogació del transvasament d'aigua del riu Ebre. Els vots que el Compromís ha perdut pel camí, que no són pocs, podrien deure's als recels que desperten els nacionalistes —socis de CiU— entre la militància d'EUPV, així com, a l'inrevés, la sensació que el Bloc era una mena d'afegit, en aquest pacte, fóra per la tímida presència del seu nom al logotip conjunt i a la campanya, fóra per la renúncia de les agrupacions locals de la formació d'esquerres —per exemple, a València, Alacant o Sagunt— de fer llistes unitàries a escala municipal. Llistes que hagueren possibilitat regidors a les dues primeres ciutats, on ara hi haurà bipartidisme.

Les classes mitjanes benestants, doncs, no haurien vist amb bons ulls un possible multipartit al Consell. Tampoc no sentien la necessitat, tot i els casos de corrupció, l'allau urbanística, la divisió del PP o esdeveniments caòtics com l'accident de metro de València.

Prima, per damunt de tot, la sensació que València, i per extensió el País Valencià, és al mapa.

Feus socialistes com Elx, Torrent o Sagunt s'han quedat en percentatges de participació sensiblement més baixos a la mitjana –cap d'ells no arriba al 63%–, un fet que demostra allò que tant temien els progressistes: que la gent es quedara a casa.

Després del tsunami. Costarà temps que l'esquerra desperte d'aquest malson, que és ben real. La desfeta a àmbit autonòmic –55 diputats contra 44, en tancar aquesta edició– i al cap i casal –21 regidors a 12– difícilment es capgirarà en una sola legislatura. El PP té al seu abast instaurar-se al País Valencià com el partit hegemònic per anys i panys. Fins i tot, podria permetre's el luxe de prescindir dels dos artífexs de la victòria, Francesc Camps i Rita Barberà, en cas que un futur executiu popular a l'estat comptara amb la presència d'algú dels dos. El PP valencià té temps per fer-hi relleus.

I en té perquè el panorama a l'altra banda de l'hemicicle és descoratjador. Si EUPV haguera concorregut en solitari, possiblement les noves Corts de 99 diputats no les composarien més de dues formacions. Esquerra Unida no ha perdut excessius regidors, però si tres d'un valor extrem: els dos de València i el d'Alacant. Una ferida terrible per a una formació que ja no travessava un bon moment.

El Bloc, de la seua banda, perd suport municipal després de constants ascensos, i el seu altaveu al Parlament valencià serà minso, ja que hauran de moure's sota un grup dominat pel seu soci de coalició preelectoral. Tampoc no sembla tenir massa motius per pensar que al 2011 obtindrà, segur, el 5% necessari per accedir-hi. I el PP no està, ni de lluny, per la feina de rebaixar la tanca al 3%. El problema, a més, és que el pacte amb Esquerra Unida no ha satisfet les expectatives. Dels 10 diputats previstos, dels 12 que algú somiava, als 7 que auguraven les empreses demoscòpiques de Madrid.

Pel que fa al PSPV-PSOE, el drama és encara més gran. Després d'anys de pau interna sota el lideratge de Joan Ignasi Pla, aquest donarà pas

Les derrotes tampoc s'improvisen

L'opinió de **Manuel Peris**

Les derrotes no s'improvisen. Crec que ho va dir Fuster, però no he pogut verificar la cita. Per a l'esquerra en general, i els socialistes en particular, ha estat una campanya que, com poques, ha oscil·lat entre el pessimisme de la intel·ligència i l'optimisme de la voluntat que s'ha demostrat clarament insuficient. L'anàlisi freda deia que és una constant des de la transició que les eleccions es guanyen pel centre i que de la capacitat d'atreure a aquest electorat depèn la construcció de les majories. El professor Joaquín Azagra ha insistit molt en aquest punt. En la seua última anàlisi, publicada junt a Joan Romero amb el títol de País Complex, dediquen un capítol a l'assumpte: "Un País d'esqueres?" Es pregunten en el capítol quart. La resposta és no. Les capes mitges urbanes, les més dinàmiques de la societat, han anat donant a poc a poc l'esquena als socialistes. El resultat d'aquesta nit ve a ratificar-lo. Els xicotets avanços de Carmen Alborch en la ciutat de València ha estat a costa d'Esquerra Unida, que a l'hora que escric aquest article sembla que no passarà la barrera del 5%. Les Corts Valencianes dibuixen també una reculada per a l'esquerra, amb un PSPV estancant i un Compromís pel País Valencià que no aconsegueix sumar els resultats obtinguts pel Bloc i Esquerra Unida en els anteriors comicis.

Amb un PP dividit i qüestionat per la corrupció, i amb el Bloc i EU sumant esforços, els socialistes partien d'una bona situació objectiva, però és evident que no han sabut il·lusionar a aquestes capes mitges que majoritàriament han donat suport al PP o s'han abstingut. I en aquest últim punt la responsabilitat caldria estendre-la també al Govern central que no ha sabut imposar la seua agenda política enfront de l'agenda mediàtica del PP AL final els dos partits han jugat les municipals en clau de primàries de les generals amb el monoteama d'ETA en el rerefons de la campanya. Per això encara que la situació d'Ignasi Pla és compromesa, no serà fins a després de les eleccions generals quan esclate la catarsi entre els socialistes valencians. Les derrotes no s'improvisen. No he pogut verificar la cita, però espigolant entre els llibres de Fuster he trobat altra: és molt trist haver-se de sentir-se trist.

Periodista

a una nova direcció només s'acabe el cicle electoral, potser a la tardor. Qui el substituirà és un gran dubte, però difícilment serà Jordi Sevilla, per culpa del seu escàs pes al si de la formació. Aquesta aposta seria, per experiència, caràcter i coneixença pública, una de les més segures, malgrat que es tracta d'una persona imprevisible, allò menys recomanable per a temps de crisi.

Francesc Camps s'ho mirarà de lluny. Amb un grup parlamentari que fins i tot pot permetre's el luxe de prescindir dels tres intrusos zaplanistes, el president valencià ha convertit en aforats els alcaldes

d'Alacant i Torrevella, imputats per presumptes casos de corrupció però reelegits a les seues alcaldies i a patir del juny, a més, diputats autonòmics.

De més lluny estant, encara, Eduardo Zaplana intentarà ni mirar el País Valencià. Aquesta cita electoral ha significat la seua mort definitiva com a persona influent al si de la formació conservadora. El seu deixeble José Joaquín Ripoll podrà controlar la Diputació d'Alacant, però mai no tornarà a ser igual. A la terra mítica valenciana, l'emperador, l'únic emperador, és Camps.

Víctor Maceda